

Поки Дніпро пливе,

Наше життя змінилося. 21 листопада 2013 року Україну сколихнув Євромайдан. Розпочавшись у Києві національно-патріотичні, протестні акції проти корупції, соціальної нерівності, свавілля, а також на підтримку європейського вектора зовнішньої політики України, докотилися до кожного міста, містечка, села, до кожного колективу, до кожної родини.

Без зайвих запитань естафету боротьби в умовах підвищеної бойової готовності прийняли лікарі, які одразу зайняли свої місця поряд із людьми, які боролися на барикадах революції Гідності. Вони поверталися у Львів кожен у свої лікарні, до своїх пацієнтів, а потім знову їхали туди. Вони не мали (і не мають!) часу на розповіді чи інтерв'ю. Не розповідали про побачене ще й з інших мотивів: люди у білих халатах покликані берегти від болю. А їм тим часом й самим була необхідна дружня підтримка, довірлива розмова, звичайна турбота, бо ніхто з них не був на війні. Багатьом довелося вперше бачити вогнестрільні рани, зупиняти кровотечі, виймати осколки. Та вони гідно виконували свою роботу. І це бачив увесь світ.

Боротьба триває. Набрала вона ще жакливіших обрисів. Наші колеги – львівські медики Майдану знову – на війні. Сьогоднішня добірка матеріалів – це їхні переживання, болі, розпачі, надії – їхнє життя у визначальний для Батьківщини період.

Степан СЕРЕДА, головний лікар Львівського обласного лікарсько-фізкультурного диспансеру:

– Непрофесійна і корупційна влада Януковича своєю цинізмом переповнила чашу народного терпіння. Останньою краплею стало непідписання договору України з Євросоюзом. Через це молодь, студентство, які бачать себе в Європі, мріють чесно вчитися і працювати, вийшли на Майдан у Києві на протестні акції, які тривали більше тижня. До них долучалися різні верстви населення зі всіх областей України. На певному етапі протесту три мега-партії хотіли підпорядкувати собі Майдан, та їхні дії розкололи його на партійний та громадський сектори. Громадська частина перейшла до стели Матері-України. На Майдані з кожним днем залишалось все менше протестувальників. І тут ситуацію врятувала «йолка». Бог відібрав розум в «януковичів»: вони брутально і жорстоко побили студентів у ніч на 30 листопада. Побачивши ці кадри, ми не змогли сидіти вдома і масово у неділю вийшли на Михайлівську площу, а також до пам'ятника Кобзарю у Києві. Людей було дуже багато – близько 700 тисяч. Окрилені силою, усі пішли «розбиратися із владою», показуючи, що ми – не маса і не бидло: ми – люди, і з нами треба рахуватися! Знову відбулося величезне віче, на якому було задекларовано, що народ не покине Майдан допоки влада не змінить ставлення до Євросоюзу і не задекларує тотальні реформи. Враховуючи нашу рішучість і тривалість боротьби, ми стали обживатися на Майдані. Почали виростати палатки, спочатку невеликі, а потім їх замінили військовими, зайняли приміщення профспілок і КМДА. У профспілках на чолі з п. О. Мусієм створився оргкомітет медичного забезпечення. Все це було стихійно, на громадських засадах, за можливостями: всі ж працювали, у вільний час приходили кияни-медики, лікарі з районів приїжджали на вихідні і лише одиниці залишалися на довші періоди.

Влада розум втрачала щораз більше: 1 грудня на вулиці Банковій біля Адміністрації Президента людей побили знову і ще жорстокіше: поламані руки, ноги, кровотечі, проламані черепи. Тож Майдан отримав свою постійну прописку – безголова влада гартувала протести людей. Назад дороги вже не було. Всі наступні події, які відбувались на Майдані, через який пройшли мільйони українців, підтвердили правильність наших вчинків. Я з жахом собі уявляю, що очікувало нас, якби не Майдан.

Доля була прихильною до мене. Провівши 23 дні на Майдані (частину відпустки і вихідні дні), я не потрапив у час, коли влада зі зброї стріляла в людей. 22 січня і 20 лютого, коли я там був, стрілянини не було. 20-24 лютого переплилися горе і трагедія народу, похоронні процесії з перемогою над режимом Януковича. Я бачив як формувалась «Небесна сотня», яка під пісню-реквієм «Плине кача» відходила від нас. Плач і радість, бажання розправи над вбивцями і тітушками, вибачення на колінах мільйонерів і беркутівців, обрання нової влади і шалена втома – все переплелось. Але ми були впевнені, що так вже більше не буде. Український народ може багато і влада нова це повинна пам'ятати.

Чи міг я, чи могли мільйони людей по всій Україні стояти осторонь цих подій? Патріоти своєї держави, хто як міг вкладали свої цеглинки в побудову нового суспільства, де людина зможе бути вільною у своєму виборі, мати право на цивілізоване життя, медичну допомогу, навчання і роботу, на втілення в життя тих талантів, якими наділив її Бог. І я впевнений, що ті завоювання Майдану поступово будуть втілюватися в нашій державі. Ми дорого заплатили за наше майбутнє. Але Майдан згуртував українців. Сьогодні синьо-жовтий прапор, гімн і гасло «Слава Україні!» як ніколи лунає з вуст українців, які поволі звільняються від блуду путінської пропанди.

Майдан – це процес пробудження українського народу, його бажання стати господарем власної долі, це безкінечний процес до цивілізованого майбутнього, до розквіту української держави. І в цьому контексті я з оптимізмом дивлюся на майбутнє нашої медицини. Потрібні лише люди, які можуть прийняти рішення і реформувати медицину. Прикладів у світі є багато, є з чого вибирати. Колесо видумувати не потрібно, його лише треба вдосконалити. Феномен Майдану полягає в тому, що кожен, хто був на ньому, знаходив сам собі роботу, сам знав, що він має робити. Майдан показав найвищу самоорганізованість людей, які мали свою мету і, незважаючи на труднощі, цілеспрямовано до неї йшли. Чи можна було на Майдані діяти інакше, організованіше, якісніше і у медичному забезпеченні? Напевно, що можна, враховуючи, що вдосконаленню не має меж. Але оцінку того, що сталося, дадуть науковці та історія все розставити на свої місця.

Наталія МАСЯК, голова профспілкової організації Львівського обласного дитячого психоневрологічного диспансеру:

– Вперше на Майдан я потрапила 23 листопада 2014 р., коли зібрались виключно кияни, тож ми були першими, хто приїхав з іншої області. Саме тому мала змогу виступити на маленькій імпровізованій сцені та привітати відважних студентів, які незважаючи на холодну осінь, вийшли на мирний Майдан та сказати, що вся Україна незабаром буде тут...

А далі були жорстокі побої молоді, свавілля силовиків, тривога на серці і передчуття небезпек. Але вже наступного дня Майдан заповнився океаном мирних простих людей, які не мали злості чи агресії, які прийшли відстояти свої громадянські свободи. Тоді знову стало затишно і тепло, як вдома, тоді розпочалась Революція Гідності.

З перших днів грудня я працювала у медичному пункті біля монументу Незалежності, за співпадінням долі, моїм помічником був молодий фельдшер Іван з Макіївки, Донецької області. Вийшло так символічно – «схід і захід – разом». Працювати доводилось чимало, адже з кожним днем ставало холодніше і людей прибувало все більше. Проте, робота не була обтяжливою, люди постійно приносили медикаменти, гарячу їжу та одяг, всі були привітними і хотіли допомогти. Медслужба Майдану, працювала злагоджено на усіх рівнях. По території цілодобово ходили мобільні групи медиків, стаціонарні медпункти були облаштовані в приміщеннях і надворі, медикаментів та інструментів було більш ніж достатньо. Звісно, у період масових заворушень потік хворих зростав, що спричиняло утворення черг, проте всім надавали допомогу на належному рівні.

Про Майдан можна говорити без кінця, про трагічні і радісні долі, про відчуття єдності і віри, про моменти страху та відчаю. Одне відомо напевно: країна більше ніколи не буде такою як раніше. Зокрема, медична галузь, яку очолює міністр Олег Мусій, з яким мала честь, працювати на Майдані, потребує чималих реформних змін – перехід до страхової медицини, зміцнення первинних ланок надання меддопомоги, підвищення престижу лікаря – все це вперше обдумано лунає з вуст міністра. Вірю в те, що зовсім скоро медицина України зазнає змін на краще і кожен медичний працівник вдосконаленням себе, як фахівця, сприятиме позитивним змінам: потрібно найперше починати із себе.

У складних умовах ми кристаліємось як єдина Нація. Я горда тим, що належу до великого українського народу, єдиного і неподільного від Чорного моря до сивих Карпат. Миру і злагоді нам всім!